

Joels bok och den laodiceiska sjundedagsadventistkyrkan – nummer trettionio

Jeff Pippenger

2026-02-02

Nummer trettionio

Det inre omega-slutstensprovet som följer det yttre alfa-grundprovet år 2024, kräver en definition av "förrådshuset" och av den "mat" som förvaras i förrådshuset. Provet är profetiskt och har en inre och en yttre sanningens linje. Är juvelerna James Whites kvarleva, eller är de sanningarna i Guds Ord? De är bådadera.

Vid 9/11 kallades Guds folk att äta den lilla bokrullen och återvända till Jeremias urgamla stigar, där grunderna då lades. Vid 9/11 blev det uppenbart att när Johannes i Uppenbarelsbokens elfte kapitel fick befallning att mäta, fick han befallning att mäta två ting. Han fick befallning att mäta både templet och dem som tillber däri. Han fick befallning att lämna åt sidan förgården under de 1 260 år då hedningarna trampade ned helgedomen och härskarorna. Helgedomen och härskarorna är templet och dem som tillber däri.

År 2023 steg samme ängel som hade stigit ned vid 9/11 ned på nytt och öppnade Midnattsropets budskap; och därefter, år 2024, följde det yttre grundläggande provet på huruvida symbolen Rom fortfarande fastställer synen, såsom den hade gjort för milleriterna.

Himlens "öppna fönster" utmärker ankomsten av templets inre omegaprövning och kallelsen att "vända om". Prövningen kräver att två symboler identifieras. När den tredje ängeln anlände år 1844, och därefter åter vid 11 september, får Johannes befallning att mäta templet och dem som tillber därinne, och därmed identifieras ett profetiskt verk att mäta templet och tillbedjarna år 2023. Malaki väcker frågan om vad "förrådshuset" är och vad "maten" är. Dessa samma frågor i Millers dröm skulle vara: vad är "skrinet", och vad är "juvelerna".

Millers dröm identifierar himlens öppna fönster som den punkt där den triumferande församlingen i Uppenbarelsboken nitton upphöjs i vitt linne för att rida på de vita hästarna i Herren Sebaots här. De öppna fönstren är den plats där Malakis välsignelse eller förbannelse utgjuts. Millers öppna fönster är där skräpet avlägsnas och juvelerna samlas i skrinet.

Den första hänvisningen till himlens fönster finns i berättelsen om Noa, och när dessa fönster öppnades föll regn i fyrtio dagar och fyrtio nätter. När fönstren öppnas finns åtta själar i arken. Dopet vid Röda havet inledde fyrtio års ökenvandring till dess Jordan korsades. När Kristus senare döptes på just den platsen drevs Han ut i öknen i fyrtio dagar. När Han hade uppstått, såsom förebildat genom Hans dop, undervisade Han lärjungarna i fyrtio dagar innan Han steg upp till himlen.

När kyrkan förvandlas från den stridande kyrkan till den triumferande kyrkan, skall den trettioårige konung David regera i fyrtio år. Den triumferande kyrkan framställs genom en profet, en präst och

en konung. Profeten som var trettio år gammal när han började sin tjugotvååriga tjänst var Hesekiel, och han började den tjänsten när himlarna öppnades.

Och det skedde i det trettionde året, i fjärde månaden, på månadens femte dag, när jag var bland de bortförda vid floden Kebar, att himlarna öppnades och jag såg syner från Gud.
Hesekiel 1:1.

Vid trettio års ålder började Josef regera som präst, och han konfronterades med Islams östanvind, som förde med sig en tilltagande kris vilken gjorde det möjligt för Egypten, draken som ligger i havet, att införa en envärldsregering. I den krisen samlade Josef födan i förrådshusen.

I juli 2023 hördes en röst i öknen; därefter började Lejonet av Juda stam att bryta sigillerna på budskapet om midnattsropet. År 2024 åtskildes det grundläggande yttre alfa-provet två klasser, och processen att bryta sigillerna fortsatte. Nu, år 2026, har det inre omega-provet för templet, som återigen skall åtskilja två klasser, anlönt.

Den heliga vecka då Kristus, såsom Förbundets budbärare, bekräftade förbundet med de många är förgården och det heliga. Från den 22 oktober 1844 till dess att Mikael står upp (såsom Han gjorde vid slutet av den heliga veckan när Stefanus stenades) är det allra heligaste. Vårhögtiderna uppfylldes under den heliga veckan och utgör högtidernas alfa, och hösthögtiderna med basunerna på den första dagen, försoningsdagen på den tionde dagen, och därefter lövhyddohögtiden från den femtonde till den tjuogoandra dagen utgör högtidernas omega.

På samma sätt måste de förebilder som hänför sig till den andra ankomsten uppfyllas vid den tid som anges i den symboliska gudstjänsten. Under det mosaiska systemet ägde helgedomens rening, eller den stora försoningsdagen, rum på den tionde dagen i den sjunde judiska månaden (3 Moseboken 16:29–34), då översteprästen, efter att ha bringat försoning för hela Israel och därigenom avlägsnat deras synder från helgedomen, trädde fram och välsignade folket. Så trodde man att Kristus, vår store Överstepräst, skulle träda fram för att rena jorden genom syndens och syndarnas förintelse och för att välsigna sitt väntande folk med odödlighet. Den tionde dagen i den sjunde månaden, den stora försoningsdagen, tiden för helgedomens rening, vilken år 1844 inföll den tjuogoandra oktober, betraktades som tiden för Herrens ankomst. Detta stod i samklang med de bevis som redan hade lagts fram för att de 2300 dagarna skulle utlöpa på hösten, och slutsatsen tycktes oemotståndlig.

"I liknelsen i Matteus 25 följs väntans och slumrandets tid av brudgummens ankomst. Detta var i överensstämmelse med de argument som just hade framlagts, både utifrån profetian och förebilderna. De medförde en stark övertygelse om sin sannfärdighet, och »midnattsropet« förkunnades av tusentals troende.

”Liksom en flodvåg svepte rörelsen fram över landet. Från stad till stad, från by till by, och ut till avlägsna platser på landsbygden gick den, till dess att Guds väntande folk blev fullt uppväckt. Fanatismen försvann inför denna förkunnelse likt tidig frost inför den uppgående solen. De troende såg sitt tvivel och sin förvirring undanröjda, och hopp och mod besjälade deras hjärtan. Verket var fritt från de ytterligheter som alltid visar sig när mänsklig hänförelse råder utan Guds ords och Andes styrande inflytande. Det liknade till sin karaktär de tider av

förödmjukelse och återvändande till Herren som i det forntida Israel följde på tillrättavisningens budskap från hans tjänare. Det bar de kännetecken som utmärker Guds verk i varje tidsålder. Där fanns föga extatisk glädje, utan snarare djup hjärterannsakan, syndabekännelse och försakelse av världen. En beredelse att möta Herren var bördan hos själar i ångest. Där fanns uthållig bön och oreserverad överlåtelse åt Gud.” The Great Controversy, 400.

Vårhögtiderna uppfylldes under den heliga veckan, och det tidiga eller alfa-regnet utgöts då vid Pingsten och förebildade därigenom utgjutandet av det sena regnet i hösthögtiderna. Dessa vårhögtider framställs i 3 Moseboken 23, verserna ett till tjugotvå. Hösthögtiderna återfinns i verserna 23 till 44. 2300 år för dig till 1844. Tjugotvå verser för vårhögtiderna och tjugotvå verser för hösthögtiderna. Två uppsättningar om tjugotvå i kapitel tjugotre.

Basunhögtiden var en varning om att domen skulle äga rum om tio dagar, och lövhyddohögtiden var en glädjefest över synder som hade blivit förlåtna på Försoningsdagen. Sabbaten och den åttonde dagen efter högtiden representerar jordens tusenåriga sabbatsvila.

Men, mina älskade, var inte okunniga om detta ena: att en dag är som tusen år för Herren, och tusen år som en dag. 2 Petrusbrevet 3:8.

Den första ängeln tillkännagav domens öppnande, och på den profetiska nivån är 1798, som var Daniels ”ändens tid”, uppfyllelsen av basunhögtiden; men den 11 augusti 1840 blev den första ängeln oavseglade budskap från 1798 kraftsatt genom uppfyllelsen av den andra vedens profetia. Islam är en del av varningen i basunhögtiden, som tillkännager den annalkande domens dag.

För dem som är villiga att se representerar högtiderna på hösten, basunhögtiden och lövhyddohögtiden, alfa- och omegahögtider, med dom i mitten. Det är ingen tillfällighet att dessa högtider identifieras i Tredje Moseboken tjugotre. Tjugotre är försoningens symbol. Det är ingen tillfällighet att den första högtiden infaller på den första dagen i den sjunde månaden och att den sista högtiden slutar på den tjugoundra dagen. Basunhögtiden är den första bokstaven i det hebreiska alfabetet, Försoningsdagen är den mellersta bokstaven och lövhyddohögtiden är den tjugoundra bokstaven i det hebreiska alfabetet.

Tredje Moseboken, kapitel tjugotre, verserna 23 till 44, omfattar tjugotvå verser inom ”sanningens ramverk”. Den tionde dagen i mitten identifierar ett prov, ty tio är en symbol för ett prov, och försoningsdagen är den plats där de förtappades uppror registreras och avgörs, och detta uppror representeras av den trettonde bokstaven i det hebreiska alfabetet. Den mellersta bokstaven i det hebreiska ordet för sanning är den trettonde, och den svarar mot den tionde dagen i den sjunde månaden, och såsom ett vägmärke besitter den de profetiska attributen hos det hebreiska alfabetet och den specifika dagen. Tio plus tretton är tjugotre. Sjuttio är summan av 10 gånger 7, och den tionde dagen i den sjunde månaden motsvarar också sjuttio, vilket är en symbol för nådatidens slut.

Då kom Petrus fram till honom och sade: Herre, hur många gånger skall min broder försynda sig mot mig och jag förlåta honom? Intill sju gånger? Jesus sade till honom: Jag säger dig: inte intill sju gånger, utan intill sjuttio gånger sju. Matteus 18:21, 22.

Fyrahundranittio år avskildes för det forntida Israel. Dessa år avskildes från de tvåtusentrehundra åren och framställdes som sjuttio veckor; så angav Jesus att prøvotidens gräns är fyrahundranittio år, vilket i Daniel nio framställs som "sjuttio" veckor.

Sjuttio veckor är bestämda över ditt folk och över din heliga stad, för att göra slut på överträdelsen och göra syndernas mått fullt, och för att bringa försoning för missgärningen, och för att föra in evig rättfärdighet, och för att besegla syn och profetia, och för att smörja det allra heligaste. Daniel 9:24.

Det hebreiska ord som översätts med "avskuren" används endast i denna vers i Gamla testamentet, och det betyder "bestämd" eller "stadfäst". Det skiljer sig från det ord som vanligen används och översätts med "avskuren", vilket grundar sig på att Abram styckade offren i det första steget av förbundet i Första Moseboken femton. Det var "bestämt" och "stadfäst" att Israel skulle ha fyra hundra nittio år av prøvotid, och därefter skulle de avskäras som Guds förbundsfolk. Två olika slags "avskäranden": det ena, som betecknar perioden som en prøvotid som blev "avskuren" från ett större antal genom talet sjuttio, och när Joels "nya vin" blir "avskuret" från deras munnar, avslutas prøvotiden. Sjuttio representerar prøvotidens slut.

Hösthögtiderna bär de tre stegen i det hebreiska ordet "sanning". Hösthögtiderna börjar i 3 Moseboken 23:23, den mellersta vägmärket för försoningsdagen är den tionde dagen och den trettonde bokstaven, vilket motsvarar 23, och lövhyddohögtiden slutar på den tjugoundra dagen, och därefter följer en hög sabbat efter högtiden, och avsnittet slutar vid 23:44.

Tredje Moseboken avser det levitiska prästadömet. Vårhögtiderna framställs i kapitel 23:1–22, därefter framställs hösthögtiderna i 23:23–44. Vårhögtiderna återges i tjugotvå verser, och det hebreiska alfabetet består av tjugotvå bokstäver. Hösthögtiderna framläggs också i tjugotvå verser. Basunhögtiden tillkännager den annalkande domen på Försoningsdagen. Därefter varar lövhyddohögtiden i sju dagar, och den avslutas på den tjugoundra dagen i den sjunde månaden. Den första av de sju dagarna var en ceremoniell sabbat, liksom den åttonde dagen, som var dagen efter den sju dagar långa högtiden. Den första och den åttonde dagen gör den åttonde dagen till en symbol för den åttonde som är av de sju.

Tala till Israels barn och säg: På femtonde dagen i denna sjunde månad skall lövhyddohögtiden hållas åt Herren i sju dagar. På första dagen skall en helig sammankomst hållas; inget tjänande arbete skall ni då utföra. I sju dagar skall ni bära fram ett eldsoffer åt Herren; på åttonde dagen skall ni hålla en helig sammankomst, och ni skall bära fram ett eldsoffer åt Herren. Det är en högtidlig sammankomst; inget tjänande arbete skall ni då utföra. ... Men på femtonde dagen i sjunde månaden, när ni har inbärgat landets frukt, skall ni hålla Herrens högtid i sju dagar. På första dagen skall det vara sabbat, och på åttonde dagen skall det vara sabbat. 3 Moseboken 23:34–36, 39.

Den åttonde dagens ceremoniella sabbat representerar millenniets sabbat, som följer på lövhyddohögtiden. Det forntida Israels vandring i öknen under fyrtio år åminns genom att man bor i lövhyddor under lövhyddohögtidens dagar, och den representerar inte endast utgjutandet av det sena regnet, utan också Jakobs nödens tid, då änglar har lett Guds trogna till höjderna och bergen

för beskydd.

”I nödens tid flydde vi alla från städerna och byarna, men förföljdes av de ogudaktiga, som trängde in i de heligas hus med svärd. De höjde svärdet för att döda oss, men det brast och föll ned lika kraftlöst som ett strå. Sedan ropade vi alla dag och natt om räddning, och ropet steg upp inför Gud. Solen gick upp, och månen stod stilla. Strömmarna upphörde att flyta. Mörka, tunga moln drog upp och stötte samman med varandra. Men det fanns en klar plats av fast härlighet, varifrån Guds röst kom lik många vatten, vilken skakade himlarna och jorden. Himlen öppnade sig och slöt sig, och var i uppror. Bergen skakade som ett rör i vinden och kastade ut kantiga klippor åt alla håll. Havet kokade som en gryta och kastade upp stenar på landet. Och när Gud uttalade dagen och stunden för Jesu ankomst och förmedlade det eviga förbundet till sitt folk, talade han en mening och gjorde sedan uppehåll, medan orden rullade genom jorden. Guds Israel stod med ögonen fästa uppåt och lyssnade till orden när de kom från Jehovas mun och rullade genom jorden som de starkaste åskknallar. Det var fruktansvärt högtidligt. Vid slutet av varje mening ropade de heliga: Ära! Halleluja! Deras ansikten upplystes av Guds härlighet, och de strålade av härligheten såsom Moses ansikte gjorde när han steg ned från Sinai. De ogudaktiga kunde inte se på dem för härlighetens skull. Och när den aldrig upphörande välsignelsen uttalades över dem som hade ärat Gud genom att hålla hans sabbat helig, då hördes ett mäktigt segerrop över Vilddjuret och över dess Bild.”

”Då började jubelåret, då landet skulle vila.” Review and Herald, 21 juli 1851.

Jesus återvänder och jorden vilar i ett tusen år, såsom förebildat genom landets sabbat under det sjunde året och jubelåret. I vers tre i Tredje Moseboken tjugotre identifieras sjundedagssabbaten för människan som inledningen till det kapitel som avslutas med den åttonde, det vill säga av de sju, och representerar sjundeårssabbaten då landet vilar.

Och Herren talade till Mose och sade: Tala till Israels barn och säg till dem: Herrens högtider, som ni skall utlysa till heliga sammankomster, dessa är mina högtider. Under sex dagar skall arbete utföras, men på sjunde dagen är det vilosabbat, en helig sammankomst; ni skall inte utföra något arbete då. Det är Herrens sabbat i alla era boningar. 3 Moseboken 23:1–3.

Alfat i det tjugotredje kapitlet är sjundedagssabbaten, och omegat i kapitlet är de tusen åren då jorden är öde, vilket har förebildats genom det sjunde årets sabbat för landet och jubelåret. Alfet i kapitlet är vårhögtiderna, som börjar med sjundedagssabbaten och slutar i vers tjugotvå; medan kapitlets omegat slutar på den tjugoundra dagen i den sjunde månaden, följd av den ceremoniella sabbaten på åttonde dagen, som representerar det sjunde årets sabbat för landet.

Vers ett till tjugotvå representerar Kristi verk som den himmelske Översteprästen i det heliga; vers tjugotre till fyrtiofyra representerar Hans verk i det allra heligaste. Tredje Moseboken är en symbol för prästerna, och den representerar Kristi översteprästerliga tjänst. Den sjundedagssabbatens alfa sträcker sig tillbaka till skapelsen, och sjundeårssabbatens omegat sträcker sig fram till jorden gjord ny. Tjugotredje kapitlet i Tredje Moseboken sträcker sig historiskt från skapelse till återskapelse.

Den profetiska budskapets glädje eller skam är en symbol för dem som har Midnattsropets budskap eller en förfälskning. Till dess att denna sanning tas med i berättelsen, förbises den fråga som

frambringar skammen. De som äger den äkta oljan kommer inte att missa denna punkt. Glädjen representeras av dem vilkas synder har blivit borttagna, och de framställs av dem som firar lövhyddohögtiden.

Och Ordet blev kött och tog sin boning ibland oss, och vi såg hans härlighet, en härlighet såsom den Enfödde har av Fadern, full av nåd och sanning. Johannes 1:14.

Det grekiska ord som översatts med ”bodde” betyder ”att tälta” eller ”att slå upp sitt tabernakel”. Jesus blev kött och tog sin boning ibland oss. Han antog vår mänskliga natur, vårt tabernakel, vårt tält, vår hydda, vårt kött. Petrus uttryckte det så här:

Ja, jag anser det vara rätt, så länge jag är i detta tält, att väcka er genom att påminna er, eftersom jag vet att jag snart måste lägga av mitt tält, så som vår Herre Jesus Kristus har visat mig. 2 Petrus 1:13, 14.

Paulus uttryckte det så här:

Ty vi vet att om vårt jordiska tält, denna kroppsliga boning, bryts ned, så har vi en byggnad från Gud, ett hus som inte är gjort med händer, evigt i himlarna. Ty i detta suckar vi och längtar ivrigt efter att få iklädas vår boning från himlen, om vi nu, sedan vi blivit klädda, inte skall befinnas nakna. Ty vi som är i detta tält suckar under vår börda, inte därför att vi vill avklädas, utan därför att vi vill överklädas, så att det dödliga blir uppslukat av livet. 2 Korintherbrevet 5:1–4.

Lövhyddohögtiden är en symbol för beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, vilken fullbordas när himlens fönster öppnas. När de etthundrafyrtiofyra tusens synder har avlägsnats, skall den Helige Ande utgjas utan mått över den triumferande församlingen. Domen är avslutad för de etthundrafyrtiofyra tusen, och de som är beseglade går ut för att förkunna den tredje ängelns höga rop under den Helige Andes kraft, så som detta framställs i Lövhyddohögtiden.

Vår kropp är ett tempel och ett tält, det vill säga ett tabernakel. De som samlades i Jerusalem för att fira lövhyddohögtiden firade att deras synder hade blivit utplånade. Mose användes till att resa tabernaklet i öknen, och lövhyddohögtiden vid slutet firades genom att man bodde i hyddor i öknen, ty Jesus åskådliggör alltid slutet genom början.

Därför, heliga bröder, ni som har del i den himmelska kallelsen, ge akt på vår bekännelses apostel och överstepräst, Kristus Jesus, som var trogen mot honom som insatte honom, liksom också Mose var trogen i hela hans hus. Ty denne har blivit aktad värdig större härlighet än Mose, eftersom den som har byggt huset har större ära än huset. Ty varje hus blir byggt av någon; men den som har byggt allt är Gud. Och Mose var visserligen trogen i hela hans hus såsom en tjänare, till ett vittnesbörd om det som senare skulle förkunnas. Men Kristus såsom en son över sitt eget hus; och hans hus är vi, om vi håller fast vid vår frimodighet och hoppets berömmelse fasta ända till slutet. Hebreerbrevet 3:1–6.

Mose var den trogne tjänare som Gud använde för att uppföra tabernakeltemplet, men Kristus såsom överstepräst och apostel har större ära än tjänaren Mose. Varje hus, från Moses tabernakeltempel, till Salomos tempel, till Herodes tempel, ombyggt under fyrtiosex år, det

mänskliga templet med sina 46 kromosomer och det milleritiska templet från 1798 till 1844, var alla byggda av Gud. I den profetiska linjen av templets olika manifestationer, vilken börjar i Edens lustgård, därefter efter synden vid lustgårdens port, och sedan efter floden vid altaren fram till Mose, är de tre främsta kännetecknen Mose, Kristus och de etthundrafyrtiofyra tusen.

Mose och Kristus representerar det gamla Israels alfa och omega, och tillsammans representerar de föreningen av mänsklighet och gudomlighet, vilken också representeras av de etthundrafyrtiofyra tusen. Vid den tredje ängels ankomst, i Uppenbarelseboken kapitel elva, blir Johannes tillsagd att mäta templet, och vid samma ängels ankomst på 9/11 blir Johannes åter tillsagd att mäta templet. I båda fallen blir han tillsagd att lämna 1 260 dagars förgård utanför. År 2023 anlände samma ängel, och Guds folk kallas nu att mäta templet. De 1 260 dagarna, eller tre och en halv dag, slutade år 2023, och från den tidpunkten fram till strax före söndagslagen skall templet resas upp. År 2024 utmärkte grundläggandet av grunderna, och det bevittnade upproret manifesterat som en grupp som ”föraktade de små tingens dag” och protesterade mot Millers identifiering av den symbol som fastställer synen.

Och Herrens ord kom till mig och sade: Serubbabels händer har lagt grunden till detta hus; hans händer skall också fullborda det; och du skall inse att Herren Sebaot har sänt mig till er. Ty vem har föraktat det ringas dag? De skall glädja sig, och de skall se lodet i Serubbabels hand tillsammans med dessa sju; de är Herrens ögon, som far omkring över hela jorden. Sakarja 4:8–10.

Att förkasta Millers identifiering att det är Rom som upprättar synen, är att förkasta grundvalarna, och det är att ”förakta den ringa begynnelsens dag”. Milleritrörelsen var alfarörelsen för den förste och den andre ängeln, och de etthundrafyrtiofyra tusendes rörelse är omegarörelsen för den tredje ängeln. Den är tjugotvå gånger mäktigare än alfa. I denna profetiska mening är Milleritrörelsens grundvalar ”den ringa begynnelsens dag”. Att förakta någon grundläggande sanning som framställs på Habackuks två tavlor, är att dö, ty den syn som upprättas i vers fjorton i Daniel elva är samma syn som Salomo identifierade.

Där ingen uppenbarelse finns, blir folket tygellöst; men salig är den som håller lagen. Ordspråksboken 29:18.

Slutstenvisionen är underbar, ty den identifierar att den grundläggande hörnstenen också är slutstenen, men med tjugotvå gånger större kraft. Det alfamässiga grundläggande provet år 2024 var det yttre intellektuella beseglingsbudskapet, och det omegamässiga tempelprovet år 2026 är det inre andliga beseglingsbudskapet. Det ena identifierar vilddjurets bild och märke och det andra Guds bild och märke. Det omegamässiga inre provet representeras av de två symbolerna i Millers dröm, vilka måste definieras i de yttersta dagarnas händelsers sammanhang. Vad är förrådshuset? och vad är köttet?

Vi kommer att fortsätta med dessa ting i nästa artikel.

Ett judiskt äktenskap på Jesu tid förlöpte i tre huvudfaser, ofta utsträckta över månader eller ett år. Det första steget var det juridiskt bindande äktenskapet, kallat trolovningen, vid vilket äktenskapet

rättsligt fastställdes, men bruden och brudgummen förblev åtskilda, medan brudgummen återvände till sin fars hus för att bereda en plats åt sin brud. Detta är anledningen till att Maria, Josefs hustru, kallades hans hustru redan innan de hade flyttat samman. Otrohet under denna tidsperiod betraktades som äktenskapsbrott.

Väntetiden var oviss och kunde vara dagar, veckor eller månader. Ovissheten är en väsentlig del av liknelsen. Fadern kunde låta vänta i upp till ett år för att bekräfta brudens kyskhets. Brudgummen tillkännagav inte den exakta dagen eller timmen för sin återkomst, ty det var hans fars beslut att avgöra när, så bruden visste att bröllopet skulle komma — men inte när. Denna ovisshet var avsiktlig, och till dess att fadern befallde brudgummen att gå och hämta sin brud dröjde allt som hörde därtill.

När fadern sade: ”Gå och hämta din brud”, kom brudgummen om natten, tillsammans med vänner, under rop och trumpetstötter. Det skedde alltid om natten för att undvika att färdas långa sträckor i dagens hetta, som kan vara tryckande i Israels land. Facklor och olja krävdes, ty det fanns inga gatlyktor, och processionen kunde vara i timmar. Det egentliga rituella uttrycket i de forntida hebreiska äktenskapen, som utropades under processionerna, var: ”Se, brudgummen kommer!”

Jungfrurna (brudtärnorna) i liknelsen var inte några slumpmässiga kvinnor; de var brudens följeslagerskor, som väntade tillsammans med henne, förväntades ansluta sig till processionen och hade ansvar för att vara redo vid vilken timme som helst samt bära med sig sin egen olja för att lysa upp vägen till brudgummens hus. Facklorna brann snabbt, så det var nödvändigt att ta med extra olja, i händelse av en lång färd. Det fanns ingen gemensam delning av oljan.

Fördröjningen är normal i den forntida processionen och vigseln och var kulturellt sett inte något problem. Förseningar var att vänta, och att somna var normalt. Skillnaden ligger inte i sömnen, utan i förberedelsen, inte i vakenheten. De oförståndiga jungfrurna planerade inte för en fördröjning så som de visa gjorde. Alla skulle sova, eftersom tiden från den juridiskt bindande trolovningen till äktenskapets fullbordande kan uppgå till ett år.

När processionen väl nådde brudgummens hus, började bröllopfesten och dörren stängdes för gott, och sena anländande släpptes inte in. Detta var inte grymhet – det var sedvänja, ty den som senare knackade sedan dörren hade stängts visade därmed att han inte hade varit en del av processionen.

Jesus uppfann inte bildspråket, och Han gav ingen förklaring till denna liknelse såsom Han ofta gjorde. Han behövde inte ge någon förklaring, eftersom alla dessa kulturella detaljer var fullt ut förstådda av Hans åhörare. Jesus identifierade ett bokstavligt österländskt bröllop, inte en abstraktion.

Detaljerna bekräftas till fullo av det hebreiska vittnesbördet, liksom av historieskrivarna från den romerska och grekiska perioden.

Mishnah (200-talet e.Kr., men bevarar seder från tempeleran före år 70 e.Kr.)

Talmud (senare sammanställning, men citerar tidigare praxis)

Josefus (judisk historiker från 1:a århundradet)

Rabbinisk vigselliturgi och rättsliga diskussioner

Grekisk-romerska observatörer av Judeen

Josefus ger inte någon prydlig ”bröllopsmanual”, men de juridiska och kulturella detaljer som han förutsätter överensstämmer exakt med beskrivningarna i Mishna/Talmud. Mishna är den viktigaste källan.

Liknelsen slog så hårt mot en judisk åhörare under det första århundradet, eftersom ingenting i Matteus 25 behövde förklaras. Ankomsten vid midnatt var normal, lamporna och oljan var självklara nödvändigheter, och en fördröjning mellan den lagliga trolovningen till äktenskap och midnattsprocessionen var att förvänta, och den stängda dörren var vedertagen ordning! De jungfrur som utestängdes skämdes, och för den judiska åhörarskaran på Jesu tid var den dåraktiga jungfruns skam helt och fullt förtjänt. Eftersom Jesu åhörare väl kände till ritualen, skulle de inte hysa någon sympati för de dåraktiga jungfrurna, ty alla visste att förberedelsen var ett absolut ansvar för varje jungfru som ombads att delta i processionen. Dessa sanningar var så självklara för den judiska åhörarskaran att Jesus aldrig behövde ge någon förklaring till liknelsen.